

5. Lovforslagets hovedindhold

5.1. Anbringelse i tre år af børn under et år uden genbehandling af sagen

5.1.1. Gældende ret

Reglerne om, hvornår en afgørelse om tvangsmæssig anbringelse af børn og unge uden for hjemmet skal tages op til fornyet behandling i børn og unge-udvalget, findes i servicelovens § 62. Heraf følger det, at børn og unge-udvalget ved genbehandlingen af en sag skal påse, at betingelserne for den tvangsmæssige anbringelse fortsat er opfyldt. Kravet om genbehandling af sager om tvangsmæssige anbringelser er begrundet i, at der er tale om meget indgribende foranstaltninger over for forældrene og barnet, når barnet anbringes udenfor hjemmet uden samtykke. Derfor har det været vigtigt at sikre, at de besluttende myndigheder – udover den løbende opfølgning på, om anbringelsesgrundlaget fortsat er til stede – skal behandle disse sager med bestemte intervaller for fortsat at kunne opretholde den tvangsmæssige anbringelse. Fristen for genbehandling af sagen afhænger af, om barnet tidligere har været anbragt – og hvornår.

Hvis barnet ikke har været anbragt uden for hjemmet inden for det seneste år før datoen for den aktuelle anbringelse, forudsætter en videreførelse af den tvangsmæssige anbringelse, ud over et år fra børn og unge-udvalgets afgørelse, en fornyet afgørelse i sagen. For disse sager gælder altså en genbehandlingsfrist på et år. Hvis barnet derimod har været anbragt uden for hjemmet inden for det seneste år før datoen for den aktuelle anbringelse, er børn og unge-udvalget først forpligtet til at genbehandle en sag om tvangsmæssig anbringelse to år efter, at afgørelsen blev truffet.

Der kan undtagelsesvist træffes afgørelse om fastsættelse af en længere frist efter § 62 stk. 4, når de forhold, der ligger til grund for afgørelsen, med overvejende sandsynlighed må antages at være ved ud over fristen.

Efter gældende regler skal sager om tvangsmæssige anbringelser således som udgangspunkt automatisk genbehandles af børn og unge-udvalget indenfor henholdsvis en et- eller toårig frist. Hvis børn og unge-udvalget finder, at anbringelsesgrundlaget ikke længere er til stede, dvs. at der ikke længere er ”åbenbar risiko for at barnets eller den unges sundhed eller udvikling lider alvorlig skade”, vil barnet skulle hjemgives, jf. servicelovens §§ 58 og 68. Det gælder selvom, de forhold hos forældrene, som har begrundet anbringelsen, viser sig kun at være midlertidigt forbedret, og selvom der tidligere har været gentagne tilbagefald hos foræl-

drene for eksempel i form af tilbagefald til et massivt alkohol- og stofmisbrug, eller at familien tidligere har fået hjemgivet børn, der var anbragt uden for hjemmet, som efterfølgende er blevet genanbragt uden for hjemmet på grund af forældrenes tilbagefald.

5.1.2. Velfærdsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Den eksisterende mulighed for, at børn og unge-udvalget kan fastsætte en forlænget genbehandlingsfrist efter § 62, stk. 4, anvendes kun sjældent ved førstegangsanbringelser. For at tydeliggøre behovet for, at de kommunale myndigheder sikrer, at især sårbare små børn gives stabile opvækstrammer, foreslås det derfor, at børn og unge-udvalget får mulighed for i særlige tilfælde at træffe afgørelse om, at en anbringelse af et barn under et år uden samtykke skal være gældende for en periode på tre år. Afgørelsen skal kunne træffes, når det er overvejende sandsynligt, at de forhold, der begrundet anbringelsen, vil være til stede i hele denne periode. Derudover foreslås det at begrænse forældrenes ret til at få sagen genoptaget. Begrundelsen herfor er, at særligt de helt små børn har behov for kontinuitet og stabilitet i opvæksten. Det foreslås derfor, at kommunalbestyrelsen kan afvise at behandle en begæring fra forældrene om hjemgivelse af barnet eller den unge, hvis der ikke er sket væsentlige ændringer af de forhold hos forældrene, der begrundede afgørelsen.

Afvises begæringen om hjemgivelse skal kommunalbestyrelsen ikke på baggrund af de foreliggende oplysninger behandle sagen. Forældrene kan klage over afgørelsen til Det Sociale Nævn. Hvis kommunalbestyrelsen finder, at der er væsentligt ændrede forhold, skal kommunalbestyrelsen realitetsbehandle sagen. På baggrund af denne behandling, skal kommunalbestyrelsen træffe afgørelse om hjemgivelse eller, hvis kommunalbestyrelsen ikke finder grundlag for at hjemgive barnet, forelægge sagen for børn og unge-udvalget.

Forslaget retter sig mod de tilfælde, hvor der for eksempel er tale om spædbørn født af alvorligt psykisk syge forældre, forældre med psykisk eller kognitiv funktionsnedsættelse eller forældre med vedvarende misbrugsproblemer. Nyeste forskning fra SFI (08:23) 2008 peger på, at mødre til børn, der anbringes tidligt, lang oftere er misbrugere, end mødre til børn, der anbringes senere i barndommen. Dette skal ses i sammenhæng med, at samme forskning viser, at forældre til et repræsentativt udsnit af anbragte børn over en årrække ikke ændrer deres sociale situation nævneværdigt, så de bliver i stand til at imødekomme barnets behov i dagligdagen i hjemmet. Det centrale formål med